

Arrest

nr. 237 624 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 14.01.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M. K.,

Voornaam: P. B.

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias:--

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 14.01.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.55.L2.001988/2020 van de politiezone van Brussel West.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de beslissingen van administratieve overheden moeten afdoende gemotiveerd worden, bij gebrek van afdoende motivering dient de beslissing vernietigd te worden.

Artikel 3 EVRM beschermt tegen foltering en onmenselijke behandeling. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten wegens illegaal verblijf. Verzoeker zal dan naar zijn land van herkomst moeten terugkeren.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gemaakt over te mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de veiligheidstoestand in het land van herkomst van verzoeker om dit aan de bepalingen van artikel 3 EVRM te kunnen toetsen.

Het is algemeen geweten dat het land van herkomst van verzoeker te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land opeisen. In geval van terugkeer kan hij het slachtoffer worden van interne geweld.

De lijst van door het leger aangevallen dorpen groeit gestaag. Twitter en Whatsapp ontploffen al geruime tijd met berichten over extreem geweld, dikwijls vergezeld van foto's en video's. HRW bevestigt met forensische analyses en vergelijkingen met satellietbeelden het verhaal CHRDA en Amnesty International brachten: het Kameroenese leger gaat zich te buiten aan de verboden militaire tactiek van de verschroeide aarde. Het gruwelijkste eerst. Soldaten schoppen achteloos lijk na lijk in een versgegraven massagraf Het graf is ruim bemeten - er is plaats voor gemakkelijk honderd lichamen. Bij een inval van het leger steken soldaten een deel van een dorp in brand. Wat rest zijn verkoolde restanten van inboedels en knoken. Een vrouw ligt bloedend op de grond. Ze leeft nog - amper - en getuigt over een groepsverkrachting door meerdere soldaten. Een man met een dodelijke machetewond ligt op de drempel van zijn huis. Pickups volgestapeld met lijken rijden af en aan. In veel van de gevallen is het onmogelijk te verifiëren waar en wanneer de beelden gemaakt zijn. Toch slaagde HRW er in door forensische analyses en vergelijkingen met satellietbeelden in om een aantal van de video's en foto's te analyseren. Hun bevindingen kaderen allemaal in het verhaal dat al door CHRDA en Amnesty International bevestigd werd: het Kameroenese leger gaat zich te buiten aan de verboden militaire tactiek van de verschroeide aarde.

Indien de verwerende partij met de voormelde elementen rekening zou hebben gehouden, dan diende dit uit de bestreden beslissing te blijken.

Gelet op al het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede de bepalingen van artikel 3 EVRM schendt.

Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek). De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als juridische grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde licht voorts op concrete wijze toe op welke feitelijke gronden hij zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet), dat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (cf. artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet), alsook om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat zodat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt geboden (cf. artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). De terzake in de bestreden akte opgenomen juridische en feitelijke overwegingen worden door de verzoeker op geen enkele wijze betwist.

De verzoeker geeft enkel aan dat uit de bestreden akte niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en dat er geen onderzoek werd gevoerd over de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat er in de bestreden akte uitdrukkelijk op wordt gewezen dat rekening werd gehouden met het gehoor van de verzoeker door de politie van Brussel-West op 14 januari 2019 (lees: 2020). Verder heeft de gemachtigde tevens gesteld dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit deze motieven wel degelijk dat er een onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt dat de politiediensten op 14 januari 2020 aan de verzoeker de uitdrukkelijke vraag hebben gesteld of er redenen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg zouden staan, waarop de verzoeker ontkennend antwoordde (zie gehoorverslag FEDPOL, p. 2). Gelet op deze verklaringen, kon de verzoeker dan ook niet verwachten dat de gemachtigde in de bestreden akte motieven zou opnemen aangaande de veiligheidssituatie in Kameroen.

De formele motiveringsplicht houdt overigens enkel een positieve motiveringsplicht in. Dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich niet het antwoord uitmaakt op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden.

Bijgevolg blijkt niet dat de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008,

Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (cf. EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (cf. EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het betrokken geval betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft, als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

De verzoeker citeert uit een artikel uit het tijdschrift 'MO' van 19 juli 2018 (inventaris verzoekschrift, stuk 2). In dit artikel wordt gewag gemaakt van het Kameroense leger dat zich te buiten gaat aan de verboden militaire tactiek van de verschroeide aarde. De verzoeker stelt dat hij, in geval van terugkeer, slachtoffer zal worden van dit interne geweld dat kadert in het conflict tussen Franstaligen en Engelstaligen.

De Raad wijst erop dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is ertoe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Slechts zeer uitzonderlijk kan een situatie van veralgemeend geweld in het land van herkomst aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 van het EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de betrokkene aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (cf. EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 216).

Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van veralgemeend geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in "*de meest extreme gevallen*" zal een situatie van veralgemeend geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partijen aan zulk geweld worden blootgesteld bij terugkeer. (cf. EHRM, *M.O. t./ Zwitserland*, 20 juni 2017, punt 70).

Uit lezing van de naar voren geschoven informatie kan de Raad geenszins afleiden dat de verzoeker, louter door het feit dat hij als Franstalige burger terugkeert naar Kameroen, zich in dergelijk "*extreem geval*" zal bevinden. De algemene veiligheidssituatie in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's van Kameroen, die in het bij het verzoekschrift gevoegde persartikel wordt beschreven, laat niet toe te stellen dat de verzoeker omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van EVRM. Bovendien blijft de verzoeker in gebrek om concreet aan te tonen dat hij zich bij een terugkeer zal moeten vestigen in één van de getroffen regio's en volstaat één enkel persartikel uit juli 2018 op zich niet om een actuele toestand van algemene onveiligheid aan te tonen, laat staan om aan te tonen dat het gaat om een dergelijk extreem geval van algemeen geweld, zoals bedoeld in de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat hij door het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE